

עת"א 63554/11/19 - עמוס דב סילבר נגד שירות בתי הסוהר-מחיקת האסיר האסיר - זימוניים, מדינת ישראל

בית משפט המחויזי מרכז-לוד

עת"א 19-11-63554 סילבר(עוצר) נ' שירות בתי הסוהר-מחיקת האסיר - זימוניים ואח'
תיק חיצוני: מס' תיק חיצוני

בפני	כבד השופט עידן דרוריאן-גמליאל
עוותר	עמוס דב סילבר (עוצר)
נגד	ע"י ב"כ עו"ד איתן רוזין
משיבים	1. שירות בתי הסוהר-מחיקת האסיר - זימוניים 2. מדינת ישראל ע"י ב"כ עוזה"ד מיכאל אביטן ורותם עקיבא

החלטה

לפני עתירת אסיר שהגיש העותר, עוצר עד להחלטה אחרת, בה עורר הוא על החלטת שב"ס, שלא להתריר לו ל��"ם ראיון מוסרט ומוקלט לצורך כתבת טלויזיה שעוסקת בנושא נעצר והואשם, "פרשת טלגראס".

רקע ופרטיה המבוקש:

1. העותר נעצר נעצר בחו"ל והוסגר לישראל, בגין חד מעורבותו המרכזית בפרשה הנ"ל: לפי הנטען, הקים העותר יחד עם אחרים את רשות הטלגראס ועמד בראשה. התארגנות זו שימשה להפצת סמים מסוכנים בהיקפים עצומים, כשלפיו כתב האישום ובבקשת המעצר עד לתום ההליכים, פעלת החל מעת 2017 ושמשה פלטפורמה לקישור בין יותר מ-3,000 סוחרי סמים לבין יותר מ-200,000 רוכשים.

2. לאחר הסגرتו לישראל הוגש נגד המשיב כתב אישום המיחס לו עבירות של עמידה בראש ארגון פשיעה, תיווך בסחר בסמים מסוכנים במסגרת ארגון פשיעה, סחר בסמים מסוכנים במסגרת ארגון פשיעה, הדחת קטן לסמים מסוכנים במסגרת ארגון פשיעת, סחיטה באוימים במסגרת ארגון פשיעת וקשירת קשר לביצוע פשע. הלילי המעצר עד לתום ההליכים טרם הסתיימו [תפ"ח 19-09-20054, 19-04-20088; מ"ת 19-09-2008].

3. כמוורט בכתב העירה, עורה פרשה זו עניין רב הציבור, ועודין מעוררת - כתבה טלויזיונית "שתעסוק כולה בפרשיות הטלגראס בכלל ובouteר בפרט" נמצאת בשלבי הכנה, והעותר מבקש להתראיין לכתבה בראשון מצלום כדי "להציג את עמדתו, ... להסביר על שאלות ולהציג בפני הצופה זווית אחרת ונוסףת". בכך מבקש העותר לאזן את התמונה התקשורתית שיסודה בדברור עמדתן של רשות החקירות וה匱, מש"לא התאפשר לו לספר את

סיפורו באופן אישי".

4. העוטר מבקש לקיים ראיון מוקלט ומוסרט, כדי שעמדתו ודבוריו יזכו למעמד שווה לאלו של אחרים, על- דרך הבאת הדברים באופן המותאם לתכונות ולדרישות המדיניות הטלויזיוניות.

המסגרת הנורמטיבית:

1. סעיף 51 לפקודת בתי הסוהר [נ"ח], תשל"ב-1971 שכותרתו "איסור תקשורת" שנמצא בסימן ו' לפרק ב' שענינו "חפצים אסורים וקשר עם החוץ", קובע ש" לא יתקשר אדם עם אסיר אלא לפי הכללים וההוראות המצדירים אותה תקשורת".

2. מכוח סעיף 51 (וגם סעיף 47) לפקודה, הוציא המשיב את פקודת הנציבות 04.42.01 **טיפול בפנים אסיר לפרסום דברים הציבור** (30.09.14), הנוגעת גם בראיונות של אסירים בכל תקשורת. בתמצית, אוסרת הפקנ"ץ על פרסום דבריו של אסיר שלא לפי הוראותיה, ובענינו של עזיר - ניתן להתריר פרסומים בתנאים מסוימים "ובלבד שנושא הפרסום אינו נוגע בעבירה בגיןה הוא עצור ולניהול משפטו".

3. יש לדדק ולהבחין: בעוד אסיר יכול לבקש את פרסום דבריו ללא מגבלה נשאית, לרבות התיחסותם להליכים משפטיים, עזיר מנوع מלפרסם דברים הנוגעים להליך בגיןו הוא עצור. ההגion ברור מפני הדברים: אם נמצא כי אין מנוס מעצרו של הנאשם - אמצעי שעיקרו הפרדת אדם מהחברה וניטור הקשר בין שני אחרים, כדי לעקער מסוכנותו או אפשרות של שיבוש מהלכי המשפט - לא מתיישב הדבר עם פרסום דבריו באופן המכשיל מטרות אלה. הגבלה זו על עזיר מוגבלת עצמה, שכן האיסור המוחלט חל רק לגבי עזיר, רק בתקופת החזקתו במעצר ועד תום ההליך, ורק על נושא ההליך [לכן, הפניות הסניגור המלומד לעת"א 10-12-50169-5 אבטבול נ' מ.י. (2011) ולעת"א 19-09-30999 מעוז נ' שב"ס (2013) אין רלוונטיות לענייננו].

4. ולענין טיבה של עתירת אסיר, בה עסוקין:

א. בית המשפט אינו נכנס בנעלוי המשיב ואינו מחליף את שיקול-דעתו, אלא בוחן אם סטו שיקול הדעת וההחלטה אל-מעבר למתחם הסבירות [רע"ב 2150/18 **רובשין נ' מ.י.** (2018)]. שב"ס נהנה ממתחם סבירות ומידתיות רחב ביחס לרשויות אחרות, כפועל יוצא מטיב סמכויותיו ומתנאי פעולתם של עובדיו בתחום סביבה קשה ומורכבת מאוד [בג"ץ 8297/15 **הררי נ' שב"ס** (2019), פסקה 37 לדבריו הש' מינץ];

ב. בית המשפט יגלה אפוא ריסון זהירותם בהטערכותו בהחלטותיו של המשיב, מבלתי ל贊וח את חובתו לפקח שבע עיניים על זכויות האסירים הננתונים בשמורות המשיב ולמרות עובדיו [**הררי, שם; עת"א 19-02-12991 הרשקובי נ' שב"ס (2019)**];

עיקר נימוקי העוטר:

1. טרם להגשת העטירה לאזכה העוטר לקבל את נימוקי ההחלטה, בה סורבה בקשה, כך שהמשיב הפר את

חוות ההנמקה.

2. המשיב לאלקח בחשבון את ריבוי המקרים בהם אישרנו ראיונות לאסירים, אך שהחלתו נגועה באפליה.
3. המשיב לאנתן דעתו על מעמדה הבכיר של חירות הביטוי, כשאסר על העוטר להביא דבריו לציבור באמצעות ראיון.
4. המשיב קבע בפקנ"ץ הוראות המגבילות את חירות הביטוי של אסירים הרבה מעבר לנוחז ולמידתי, אך שיש לקבוע שההוראות אלו בטלות, ובמיוחד מכיוון העוטר לאיסור הכללי לקיום ראיון אלא בכתב (למעט אם אישר ראיון בדרך אחרת).

דין ומסקנות:

1. כפי שנאמר לעיל, הגינה של האבחנה בין אסיר לעציר, לעניין הנושאים המותרים בפרסום, מנומך ומazon. כך, ועל-אף מעמדה הבכיר של חירות הביטוי, לא מצאת שיש בהגבלה המיוחדת על פרסום דבריו של עציר ממשום פגעה שאיננה נדרשת או אינה מידתית בחירות זו. אם לא לモטור לצין, הגבלת מוצמצמת-נוסאית ותחומה-בזמן זו, אינה מותירה עציר עוזוב לגורלו בדממת מرتפים: כל תלונה וטרוניה ניתן להעלות בבית המשפט, ומפי סניגור בכל מקום וזמן [עת"א 11-05-6810 **סביחי נ' משטרת ישראל** (2011)].
2. ולגביו כלל אוכלוסיית המוחזקים במשמרות שב"ס, אסירים עצירים: אין לשכו שכלא הוא מקום שטבעו סגירותו, ולכך נועד. מסמכותו ומחובתו שב"ס לקיים את כליאתם של המוחזקים כדי במשמרתו, ואין כליאה אלא בהגבלה ובនיטור דרכי ההתקשרות בין הכלוא לבין החברה הכללית, לרבות משפחתו, ידיהם וגופו תקשורת [רע"ב 14/1293 **הררי נ' מ.י.** (2014), סעיף 7]. הגבלות מסווג זה משתנות וمتגוננות עם הנסיבות והצרכים, וכן גם נדרש קביעתם של כללים והנחיות המבנאים ומסדריהם את שיקול-דעתם של הגורמים המחייבים, כדי למנוע שרירות-לב ולהבטיח את קיומם של ערכיו מנהל בסיסים: מצע עובדתי מספק, שkeitת כל הנתונים הרלוונטיים והרלוונטיים בלבד, שוויון ושקיפות [רע"ב 09/2012 **עמיר נ' שב"ס** (2009)].
3. כלל הוראותה של הפקנ"ץ שבנדון עומדות היטב בתנאי הצורך והמידתיות הקבועים בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, תוך איזון רצונו של עציר ושל אסיר מול צרכים יכולות של בית כלא:

הצריך להתארגן לראיון, על-כל הכרוך בניהול התקין של הכלא, הביטחון, הסדר והמשמעת [**הררי, שם**]; הצורך בניתור הפרסום, המחייב שכך שייעשה - יעשה בכתב [כך הוחלט סופ-דבר גם בעניין **מעוז הנ"ל**]; התנהגותו של האסיר והיעדר מידע שלילי - כМОבן רלוונטי ומשמעותי; השפעה על בטחון המדינה, שלום הציבור ובטחונו, סדר ומשמעת בכלל, היליכי חקירה וענינו של נפגע עבירה - בבדיקה פרטנית. כל-זאת, כאשר מוסמכים גורמי שב"ס לנקט באמצעות חמוריהם-פחות מאיסור מוחלט, כגון שינוי והשמטת פרטיים, וכל דרך אחרת [החלטה בעת"א 16-12-30418 **מגأدבה נ' שב"ס** (2017), מפי חברת כב' הש' ברנט, שאושרה ברא"ב 17/3782 **מגأدבה נ' שב"ס** (2017)].
4. בבדיקה פרטנית של בקשה העוטר, לראיון מוחלט ומוסרט בכלל, מעלה כי סירובו של המשיב עומד בתנאי העניינות, הסבירות והמידתיות, אף משותה נאמנה את ערכיו השקיפות והשוויון:

א. ראשית, העוטר הוא עוצר שמשפטו מתנהל: איני חשש שהפרסום עלול לגרום להטיית דעתם של היושבים לדין עבנינו, אך חשש אני בהחלט לשיבושים של הילכים לנוכח מסרים לא-מבוקרים שיוכל העוטר להעביר לציבור רחוב מאד של נאים וудים, בפשט, בדרש או ברמז, והדברים ידועים [חוות דעתו של עו"ד אביטן, י"מ מחוז מרכז בשב"ס, 13.11.19];

ב. שנית, התורת ראיון מסווג זה מחייב השקעת משאבים ניכרים של שב"ס, תוך הפרת שגרת הכלآل;

ג. שלישי, עקרון השוויוןichiיב*היעתרות לבקשת דומות של עצורים אחרים, שיבקשו גם-הם ליהנות מפריצת הגדר של הכללים הידועים והנהוגים (וכאשר העוטר לא הוכיח טענתו, שראיונות כאלה נהוגים כשגרה ודוקא הוא מופלה לרעה);*

ד. רביעית, העוטר הורשע בדיון ממשעיי ביום 19.09.22, בגין ראיון לכלי תקשורת ללא אישור. עונשו של העוטר הומתק, אך הרשות לא בוטלה. מדובר אפוא בהתנהגות שלילית ובהפרת משמעת הכלאל, הרלוונטי ומשמעותית להחלטה בעניין דין;

5. לא מצאתו כי בהפרת חובת ההנמקה יש כדי להטוט את הCPF כנגד השיקולים העוניינים לעיל, אף שמדובר וראוי ללוות את הודעה על החלטה מנהלית בגיןוקי ההחלטה, ولو בתמצית.

6. מכלל המובא לעיל מחייב המסקנה, שאין כל עילה להתערב בהחלטת הסירוב של המשיב.

7. לא ATIICHIS*ישירות להצעת הסניגור במהלך הדיון, לאפשר קיומו של ראיון טלפוני, כיוון שמדובר בבקשת חדשה שב"כ המשיב לא יכול להתייחס אליה על-אתר ומכל מקום מחייב בחינה מנהלית נפרדת, אם אכן תוגש.*

סוף-דבר:

העטירה נדחתת.

עוטקי ההחלטה יועברו לב"כ הצדדים.

נציגי המשיב יתאמו מועד להשבת חומר מודיעיני שנמסר לעיון במהלך הדיון ונשמר בנסיבות בית המשפט.

ניתנה היום מוצש"ק , ט"ז כסלו תש"פ, 14 דצמבר 2019
בاهדר הצדדים.

עמוד 4

